

בע"א (חדרה) 51215-09-14 - עבד אל רחמאן מסאלחה נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 51215-09-14 - עבד אל רחמאן מסאלחה נ' עיריית חדרה
בע"א (חדרה) 51215-09-14
עבד אל רחמאן מסאלחה

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה
[03.11.2014]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

בפני בקשה לביטול 2 דו"חות חניה: דו"ח מס' 31292360 מיום 5.7.07 ודו"ח מס' 31361066 מיום 2.7.07 (להלן: "הדו"חות") שניתנו למבקש בתחום שיפוט של המשיבה.

טענות הצדדים

המבקש טוען כי בשנת 2013 שילם למשיבה חוב בגין דו"חות חניה שונים, חרף העובדה שלא נמסרו לידי מלוא הנתונים והמידע אודות אותם דו"חות, על מנת למנוע מבוכה לאביו שהינו ממכובדי הכפר. לתמיכה בטענה, צירף המבקש לבקשה כתב הרשאה מיום 26.11.13, עליו רשם המעקל בכתב ידו "שולם מלוא החוב במזומן, צו סגור". ביום 9.9.14, עת הגיעו לביתו של המבקש מעקלים ומסרו לו התראה לפני פריצה, נודע לו לראשונה, כך הוא טוען, כי קיימים נגדו דו"חות נוספים, משנת 2007, שהמשיבה מעולם לא פנתה אליו בדרישה לשלם. המבקש טוען כי הדברים מקבלים משנה חומרה לאור העובדה כי בשנת 2013 כבר נקטה המשיבה בהליכי גביה נגדו ולא פירטה אז את הדו"חות מושא הבקשה.

לאור האמור, ביקש המבקש להורות על התיישנות העבירות.

לטענת המשיבה היא שלחה למבקש הודעת תשלום הקנס בגין הדו"חות בדואר רשום במועד הקבוע בחוק כעולה מפרוט משלוחי דואר לדו"חות החניה ומאישורים על משלוח דברי דואר בשרות רשום כמותי (נספח ב' לתגובה) ולכן יש לראות את המבקש כאילו הורשע ונגזר עליו הקנס, מאחר וחלפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט והמבקש לא העלה כל טעם לאיחור בהגשת בקשתו.

המשיבה אף צרפה לתגובתה דרישות תשלום במסירה אישית (נספח ג' לתגובה) משנת 2009 ועל כן טענה כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר.

כן טוענת המשיבה כי אין בנסיבות המקרה משום נסיבות חריגות המצדיקות קיום דיון במעמד הצדדים ויש לדחות את הבקשה.

דיון

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להתקבל ואנמק.

עבירות החניה שבגינן נקנס המבקש הינן עבירות קנס מסוג ברירת משפט שחלות עליהן הוראות סעיפים 230-228 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ); הליך של ברירת משפט נפתח בהמצאה כדן של הודעת תשלום קנס המפרטת, בין היתר, את העבירה ואת שיעור הקנס שנקבע לה, כעולה מהוראות סעיף 228(ב) לחסד"פ.

הודעה זו היא מסמך קונסטיטוטבי ומסירתה לנאשם פותחת את ההליך הפלילי נגדו (רע"פ 7752/00 ניר נ' מדינת ישראל, 15.5.02).

תקנה 41(א) לתקנות סדר הדין הפלילי התשל"ד - 1974 (להלן: "התקנות") קובעת כי בעבירות קנס של העמדת רכב במקום שהעמדתו אסורה לפי חיקוק, מותר להצמיד לרכב הודעה על מעשה העבירה. במידה ולא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה ובעל הרכב לא ביקש להישפט, על הרשות החובה להמציא הודעת תשלום קנס חדשה בהתאם להוראות תקנה 41(ב) הקובעת: "לא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה שהוצמדה לרכב ולא ביקש בעל הרכב להישפט תוך אותו מועד, תומצא לבעל הרכב הרשום ברשות הרישוי הודעת תשלום קנס חדשה".

עבירת קנס הינה עבירה מסוג "ברירת משפט" שהיא עבירת "חטא" ועל כן מתיישנת היא תוך שנה מיום ביצועה. כי כך, נדרשת המשיבה להמציא למבקשת את הודעת תשלום הקנס - בדואר רשום - בתוך שנה מיום ביצוע העבירה (סעיף 225א(א) לחסד"פ).

ישנן סיבות שונות להגיון שאחרי התיישנות העבירה וביניהן הרצון לגרום לרשויות לנהוג ביעילות ותוך זמן סביר, הרצון כי זיכרון העדים לאירוע יהיה טרי וכי חומר הראיות יהיה נגיש. לצד אלה ניצבת הגישה כי לא ייתכן למשון הליכים מעבר לפרק זמן סביר.

על בסיס הרציונל האמור נקבעו פרקי זמן שונים של התיישנות מעבירה לעבירה, על פי חומרתן, כשלעבירה מסוג "חטא" נקבעה כאמור תקופת התיישנות של שנה.

נלמד אם כן, כי על הרשות להודיע לאזרח על ביצוע עבירת חניה תוך שנה מיום ביצועה. אדון עתה בדרכי ההודעה. סעיף 237(א) לחסד"פ קובע כי:

"237. (א) מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה באחת מאלה:

(1) במסירה לידו; ובאין למצאו במקום מגוריו או במקום עסקו - לידי בן משפחתו הגר עמו ונראה שמלאו לו שמונה עשרה שנים, ובתאגיד ובחבר בני-אדם - במסירה במשרדו הרשום או לידי אדם המורשה כדן לייצגו;

(2) במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה."

תקנה 44 א לתקנות מוסיפה על הוראה זו וקובעת חזקת מסירה. זו לשונה:

"44א. בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה,

ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן" (ההדגשות שלי - ט.ת.ז).

דהיינו, המחוקק אינו דורש מהרשות להודיע לנאשם בבירור ואף לא לשלוח לו דואר רשום עם אישור מסירה. כל שנדרש הוא משלוח הודעה בדואר רשום, או אז עובר נטל הראיה ישירות אל כתפי הנאשם להוכיח כי לא הודע לו. אם לסכם האמור עד כה, הרי שהדרישות מהרשות פשוטות. מקום בו אדם עבר עבירה ולא ניתנה לו במקום הזמנה על ידי פקח, על הרשות להודיעו על קיום העבירה בדואר רשום, תוך שנה מיום ביצוע העבירה. לא עשתה כן - התיישנה העבירה.

בענייננו צרפה המשיבה לתגובתה אישור על משלוח דברי דואר בשרות רשום כמותי, אולם לא מצאתי כי ניתן לקשור בין דבר הדואר שנשלח בדואר הרשום לבין הדו"חות מושא הבקשה.

גם במסמך שכותרתו "פרוט משלוחי דואר לדו"ח חניה" אין כדי לסייע למשיבה, שכן אין מדובר במסמך של רשות הדואר, אלא במסמך פנימי של המשיבה, שאין בו די להוות הוכחה בדבר משלוח דואר רשום לדו"ח ספציפי.

איני מתעלמת ממסמכי רשות הדואר, בהם צוין כי דבר דואר רשום מספר RR032000759747 נשלח למבקש ביום 6.12.07 ונמסר ליעדו בתאריך 13.12.07, אולם לא מצאתי כי יש בהם כדי לקשור דבר הדואר האמור, לדו"חות מושא הבקשה דווקא.

משכך, משלא שוכנעתי כי דווקא הדו"חות מושא הבקשה נשלחו למבקש בדואר הרשום הנ"ל, הרי שלא קמה חזקת המסירה.

על בית המשפט לדקדק דווקא במעשי ופעולות הרשות שכן בית המשפט אמון על שמירת שלטון החוק. אך לאחר שתעמוד הרשות בדרישות החוק, ניתן יהא לפנות בדרישות לאזרח.

איני מתעלמת מאי הנוחות שהחלטה זו עלולה לגרום לעומד ומתבונן מהצד, שיכול ויאמר כי יצא חוטא נשכר. אלא שבנסיבות שפורטו לעיל אין הדבר כך. כל שהיה על המשיבה לעשות הוא להציג אישור המעיד כי ביום אנשלח למבקש דואר רשום בגין הדו"חות מושא הבקשה ואין למשיבה להלין אלא על עצמה, על שלא הקפידה למלא אחר הוראות החוק.

יש לזכור כי תנאי לקיומו של הליך הוגן הוא שאדם שהליך נפתח כנגדו ידע על כך. בפרט כאשר מדובר בהליך גבייה אשר טומן אפשרות לנקיטת הליכי גבייה מנהליים העלולים להיות פוגעניים ולהסב לו הוצאות לשם תשלום החוב (ראו דברי כב' הש' פוגלמן במסגרת רע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם (11.6.13)).

בעניינינו דומה כי הדברים מקבילים משנה תוקף, משהמשיבה נקטה הליכי גבייה שונים נגד המבקש אך לפני כשנה, מבלי שהודיעה לו על הדו"חות מושא הבקשה. מהמסמך שצירף המבקש לבקשה עולה כי ביום 26.11.13 הוא שילם חובו למשיבה וקיבל אישור מהגובה כי החוב שולם במלואו. בכך יש כדי לתמוך טענת המבקש כי לא ידע על קיומם של הדו"חות מושא הבקשה.

סוף דבר

לאור שפורט לעיל, אני סבורה כי המשיבה לא עמדה בנטל הראיה המוטל עליה ולכן קובעת כי הדו"חות מושא הבקשה התיישנו.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י' חשוון תשע"ה, 03 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.